

OBYČEJNÉ LHÁŘKY

 metafora

Manželky. Matky. Lhářky.

LOUISE GUYOVÁ

Emma je krásná, bohatá a znučená. Lucie truchlí nad ztrátou manžela a obrací každou korunu. Na první pohled by nemohly být odlišnější, sdílejí ale jednu utajovanou neřest. Neřest, která způsobí jejich setkání a odhalí nečekané spojení. Obě jsou lhářky. Je lež tím správným rozhodnutím, když jde o rodinu, přátelství a všechno, na čem jim záleží?

„Výsledkem vkročení Louise Guyové do oblasti románů pro ženy je brilantní a poutavé čtivo, pyšníci se mimořádně promyšlenou zápletkou.“

– AusRom Today

„Na Obyčejných lhářkách se mi nejvíc líbila jejich uvěřitelnost. Vystupují v něm obyčejné ženy, které sužuje velký stres a vhání je tak do situací, do nichž se víc a víc zaplétají. Obě hrdinky jsou nedokonalé a realistické, vědomé si chyb, jichž se dopouštějí, aniž by věděly, jak se s nimi vypořádat.“

– Theresa Smith Writes

LOUISE GUYOVÁ

OBYČEJNÉ
LHÁŘKY

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Everyday Lies © 2017, 2020 by Louise Guy
Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA
Translation © Věra Kotábová, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-587-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-586-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-186-1 (print)

*Rayovi s díky
za lásku, podporu,
povzbuzení a víru*

KAPITOLA JEDNA

EMMA

Emma vystoupila z eskalátoru, prodrala se rušným oddělením ložního prádla a zamířila do oddělení s domácími potřebami. Třásla se nedočkavostí. Nikdy by nevěřila, že při pouhém pomyšlení na to, že si v obchodě obstará dekoraci na stůl, se jí tak rozbuší srdce. Mimovolně se usmála. *Obstarat si něco* – to je to správné slovo vystihující její nekonvenční nakupovací metody.

Prošla kolem domácích spotřebičů a skleněného nádobí a zastavila se u stolu, na němž byl vystavený jemný porcelán, svícny a další dekorace. Emma hledala něco, co dodá jejímu stolu ten správný šmrnc. Menu na slavnostní večeři už vybrala, přesně věděla, jak stůl prostře, jaké použije příbory a servírovací talíře, ale potřebovala ještě tu příslovečnou třešničku na dortu, aby byl stůl dokonalý.

Nejspíš se minula povoláním. Měla se živit jako organizátorka akcí. Její muž měl vysoká očekávání, pokud šlo o organizaci jejich společenského života. Když spolu byli teprve krátce, navrhla, že si najmou odborníka. Daniel byl proti – chtěl, aby vybudování úspěšné investiční společnosti zvládli jako tým. Takže ji povzbuzoval, aby se z ní samotné stala odbornice, a k tomu taky v průběhu času došlo. Přírozeně se tak nestalo okamžitě. Emma šla cestou pokusů a omylů, jako třeba tehdy, když se rozhodla, že přemění

venkovní prostory u jejich domu v zimní pohádkový svět. Rozmístila tam snad dvě stě svící, ale nevzala v úvahu, že bude větrná zimní noc. Hostům se tak naskytl spektakulární pohled, když začal hořet ubrus a z venkovního posezení zbyla jen hromádka popela.

Cestou k dekoracím promnula v prstech krajkový ubrus. Nechtěla nic vyumělkovaného, jen něco, co zdůrazní její vytříbený styl. Široce se usmála. *Styl*. Ten určitě měla.

Za necelých pět minut si vykračovala k autu, srdce jí bušilo a tetelila se známým pocitem vzrušení. Dekoraci zkušene strčila do tašky. Samozřejmě věděla, že to je špatné, že by s tím měla přestat. Ale ta nedočkavost, to vzrušení, které jí to přinášelo, bylo tak návykové!

Emma si povzdechla, odsunula svoje oblíbené šaty od Donny Karan a sáhla po kousku od Gaultiera. Dávala přednost ležérnímu stylu, ale dnešního klienta, společnost Andean, si potřebovali pojistit, takže si musela dát zvlášť záležet. Medově blond vlasy si vyčesala do francouzského drdolu a zvolila přiléhavé šaty působící moderním a rafinovaným dojmem. Pro roli hostitelky během jedné z vlhých nocí v Brisbane to bylo dokonalé.

Danielovo obdivné hvízdnutí, když vešel do ložnice, signalizovalo, že se rozhodla správně. „Nádhera, paní Wilsonová. Jste absolutně nádherná.“

Emma se usmála, když ji Daniel objal.

„Jsem to ale šťastlivec. Nejenže jsi mimořádně nadaná, ale taky sexy.“ Zajel prsty pod ramínka jejích šatů a sesunul jí je z ramen. „Proč si je na chvíli nesundáš? Abychom je před večeří nepomačkali.“

Emma se rozesmála a odstrčila ho. „Ale jdi, na to pak budeme mít spoustu času. Musíš se ještě osprchovat a převléknout. Měl by ses soustředit na Di a udělat dojem na ni i na ostatní lidi z Andeanu. Milionový obchod ti nespadne

do klína každý den, tak plýtvej svým šarmem na ni, ať máš tu smlouvu jistou. Pak můžeš zapracovat na mně.“

Daniel se postavil do pozoru a zasalutoval. „Rozkaz, madam. Šarm uplatním výhradně na zmanipulování klientky, jak velíte.“

Emma protočila panenky a postrčila ho směrem do koupelny. „Tak si pospěš a vyfešákuj se. Očekávám, že mě oslníš.“

Daniel se široce usmál, vlepil Emmě rychlou pusu na čelo a zamířil do koupelny.

Když vedla všech osm hostů do jídelny, jako obvykle zaznívaly obdivné výkřiky. Emmin dům měl vysoké stropy, mramorové podlahy a prostorné obývací místnosti. Přestože byl honosný, působil zároveň neformálně a útulně. Interiérová designérka, kterou si před pěti lety najali, měla pravdu: nábytek a textil ve stylu art deco je působivý a poslouží jako skvělé téma k hovoru.

Lahodné předkrmy i hlavní chod už snědli a Emma za smích a hovoru hostů servírovala dezert, malinové suflé. Pak se posadila na své místo a přihlížela, jak Daniel chodí kolem stolu a dolévá víno. Měl nový účes, který maskoval, že mu vlasy trochu ustupují z čela, a vypadal úžasně mladě a sexy. Vypasovaná bleděmodrá košile nejenže zdůrazňovala barvu jeho očí, ale napínala se mu přes vypracovaný hrudník a neponechávala nikoho na pochybách, že Daniel sportuje a svému tělu věnuje patriční péči.

„Tohle je krásný kousek. Je to sova temná? Podobnou jsem loni o Velikonocích zahlédla v Bunya Mountains.“ Tok Emminých myšlenek přerušila Di, výkonná ředitelka Andeanu. Právě držela v rukou stolní dekoraci a prohlížela si ji.

Emmě se rozbušilo srdce podobně, jako když odcházela z obchodního domu. Bude ji někdo podezřívát? Usmála se na Di. „Vlastně ani nevím. Dostala jsem ji od prarodičů.“

Ignorovala Danielovo zdvižené obočí. „Máme ji v rodině už dlouho.“

„Vážně?“ V Diině hlase byl znát nefalšovaný údiv. „Vypadá zbrusu nová, musíte se o ni dobře starat.“

Emma polkla. Proč jen říkala, že ji zdědila? Byla šťastná, že nezapomněla sundat štítek s cenou. „Nedávno jsem ji nechala zrestaurovat.“

Di přikývla. „Odvedli skvělou práci.“

Tlukot Emmina srdce se vrátil do normálu. Samozřejmě že nikdo neměl žádné podezření. Proč by ho taky měli mít?

„Asi od mých deseti let mě hrozně baví pozorovat ptáky.“ Di se usmála na Emmu. „Hádám, že jste si zjistila, že mě zajímají ptáci. Sovy jsou moji oblíbenci, jak je zřejmé z názvu naší firmy.“ Di začala vyprávět, jak při cestách ve Venezuele narazila na andskou trpasličí sovu, podle které pak pojmenovala společnost.

Když odešel poslední host, byla už skoro půlnoc. Daniel zavřel vchodové dveře a obrátil se k Emmě. „Dneska jsi byla skvělá.“ Přitáhl si ji k sobě. „Jestli tu smlouvu podepíšou, bude to díky tobě a té tvojí sově temné. To bylo úžasné, Em. Jak jsi věděla, že je Di celá divá do ptáků?“ Rozesmál se. „Mluvila o tom setkání se sovou skoro hodinu. Vidělas, jak její muž protáčel panenky?“

„Stejně jako všichni ostatní.“ Emma se na Daniela široce usmála. Ta dekorace byl skvělý tah. Neměla ani tušení, že se Di zajímá o ptáky, ani nevěděla, že společnost Andean je pojmenovaná po sově. Ten kousek ji zkrátka upoutal, když vybírala dekoraci na stůl.

„Fakt ti to dali babička s dědou?“ zeptal se Daniel.

Emma sklopila oči a zavrtěla hlavou. „Ne, promiň, to jsem si vymyslela. Nemám ponětí proč. Asi mi to znělo líp, než kdybych řekla, že jsem ji koupila zvlášť na dnešní večer.“

Daniel se tiše zasmál. „To byl dobrý nápad. Myslela by si, že se je usilovně snažíme okouzlit a kupujeme vycpané ptáky, abychom na ni udělali dojem.“

Přes šaty jí rukama sjel po bocích, až jí přeběhl mráz po zádech. Něžně se na ni podíval, mírně se usmál a přejel jí rty po ušním lalůčku. „Ty jsi tak úžasná manželka. Jsme skvělý tým.“

Krátce ji políbil a pak se od ní pomalu odtáhl. „Co kdyby sis trochu oddychla a já zatím uklidím kuchyň? Dneska už jsi toho udělala dost.“ Zamrkal. „Pak tě zaženu do postele a projevím ti svoji vděčnost za dnešní snahu.“

Když Daniel odešel do kuchyně, Emma se pořád ještě usmívala. Byl to hodný muž: milující a velkorysý. Zbožňoval ji. Myšlenky jí krátce zalétly k sově. Jak by se asi cítil, kdyby to věděl? Vytěsnila to pomýšlení z hlavy a místo toho se soustředila na pocity, které se jí rozlévaly po těle. Skutečnost, že svého muže i po patnácti letech manželství stále přitahovala, byla důkazem, že byli stvořeni jeden pro druhého.

Přešla do jídelny. Pomůže mu, než půjde nahoru. Stůl byl posetý prázdnými šálky od kávy a dezertními talířky, a když je rovnala na sebe, přistihla se, jak pozoruje sovu. Její oči na ni zíraly, jako by ji obviňovaly.

Měla by jí být vděčná, večere díky ní proběhla skvěle a Daniela Emmino úsilí potěšilo. Ale čím upřeněji se na ni dívala, tím víc se cítila nesvá.

Vzala ji do ruky. Zamířila přes jídelnu do prádelny a odtamtud do rozměrné garáže určené pro tři auta. Protáhla se kolem Danielova BMW a otevřela dvířka velké úložné skříně. Všechny krabice měly štítek s nápisem, většinou tam bylo napsáno „Kuchyňské potřeby“. Nadzdvihla víko nejbližší krabice a položila vycpanou sovu na vázu z broušeného skla – ta byla také úlovkem z velkého obchodního domu Danes. Nahlédla do několika krabic a uvědomila si,

kolik toho za posledních pět let pochází z Danes. Měla by být chytřejší a chodit na víc míst. Zasáhl ji osten viny. Teď už nedokázala vyhnat z hlavy myšlenky na Daniela. Zavrtěla hlavou. Chodit na víc míst? Dělá si sama ze sebe legraci? Představila si Danielovo zklamání, kdyby přišel na její tajemství. Musí s tím nadobro přestat.

KAPITOLA DVĚ

LUCIE

Přes celou učebnu byl natažený provázek a na něm byly pověšené malé modely sopek, z nichž každý měl představovat jedno dítě z druhé třídy. Zdi zdobily pestrobarevné obrázky a směsice příběhů napsaných rozmanitými rukopisy, od krasopisu přes řádky s písmeny o různé velikosti až po téměř nečitelné škrábanice. Lucie připevňovala poslední model sopky a přitom vyhlédla z okna. Zbývá ještě čtvrt hodiny, než zazvoní zvonek. Na školním dvoře vládł typický chaos: ozýval se odtud smích a výskání nejméně stovky dětí v zápalu hry, zatímco rodiče se proplétali mezi poletujícími míči.

Když se otevřely dveře, Lucie se ohlédla a zjistila, že vchází třídní učitelka Anna. Lucie v posledních dvou letech pracovala jako Annina asistentka a užívala si přátelské škádlení, kterým se špičkovaly. Co by za to dala, kdyby měla Anniny rovné, lesklé blond vlasy, které stále vypadaly, jako by právě dorazila od kadeřnice. Lucie toužila, aby sestřih jejich černých vlasů zůstal taky tak krásně rovný. Bez ohledu na to, kolik času ráno strávila jeho úpravou, než došla do školy, konečky se jí ve vlhkém vzduchu vždycky zkroutily.

„Ahoj,“ řekla Lucie.

Anna jí mávla rukou na pozdrav. Zrovna upíjela z hrnku kávy. Přešla ke katedře, doprostřed postavila tašku a vedle

ní šálek. „Viděla jsem tě, jak koukáš z okna. Všimla sis těch vražedných podpatků Tary Greenové?“

Lucie se usmála. „Ne, tu jsem neviděla. Co má dneska na sobě?“ S úsměvem vyhlédla z okna.

„Typický outfit poběhlce.“

Lucie potlačila zachichotání. „Kristepane, takové věci nemůžeš říkat.“

„Proč ne?“ Anna taky přistoupila k oknu. „Tamhle je. Sukně jí stěží zakrývá zadek. A není tak úplně z látky, kterou by sis vzala, když vezeš dítě do školy. A koukni, jak jde. Tak nechodí nikdo, pokud tedy nestrávil celou noc radovánkami v ložnici. Třeba proto si může dovolit platit za školu?“ Zakřenila se na Lucii.

Lucie odstoupila od okna a začala sundávat židle ze stolků. „Jsi děsná! Chudák ženská má nejspíš špatné držení těla a ty z ní hned děláš šlapku.“ Usmála se. „Panebože, fakt doufám, že není. A kdyby byla, nejspíš bych jí záviděla.“

Anna se zatvářila starostlivě. „Tom má pár milých svobodných kamarádů. Co kdybychom třeba zorganizovali nějakou večeři?“

Lucie zavrtěla hlavou. „Ne, ještě se na to necítím. Je to moc brzy a Noah je ještě malý – není mu ani šest. To mu nemůžu udělat. Už si toho prodělal dost.“

„Luci, už to jsou tři roky. Vážně máš pocit, že je to moc brzy? Copak by Matt nechtěl, abys byla šťastná?“

„Dokud na to nebudu připravená, tak nemůžu být šťastná.“ Postavila na zem poslední židli. „A kopni do sebe to kafe, za chvíli bude zvonit.“

Anna otevřela pusou. „Ale...“ Vtom zazvonilo a Anna už nic nedodala. Do třídy vtrhl chaos v podobě osmadvaceti sedmiletých druháků.

Pět minut před třetí vyklouzla Lucie ze třídy a pospíchala do kabinetu. Napsala odtamtud děkovný mail Mattovým

rodičům, kteří trvali na tom, že budou platit Noahovo školné.

„Matt by to tak chtěl,“ stál si za svým Mattův otec Walter.

Lucie věděla, že pro Mattovy rodiče to hodně znamená. Byla to součást jejich truchlení a ona jim byla opravdu vděčná. Po tom, čím vším si Noah prošel, bylo ježdění do téhle školy důležité.

Usmála se na matky, které se shromáždily před třídami a čekaly, až zazvoní. Přesně ve tři se otevřely dveře tříd a lavina nejmladších ročníků se vyvalila na chodbu. Když Noah spatřil matku, rozzářil se.

„Mami, mami, koukni, co jsem dostal.“

Lucie se široce usmála a objala ho. „To mě asi budeš muset představit.“ Natáhla ruku směrem k medvídkovi, kterého držel Noah v podpaží.

„To je pan Hamlet.“ Noah popadl medvídkovu tlapu, aby si s ní mohla Lucie potřást. „Je to třídní maskot. Dostáváme ho, když uděláme něco správného, a pak si ho můžeme nechat celý víkend a vyfotit se s ním a napsat, co jsme spolu zažili.“

„A teď jsi ho dostal ty? A za co?“

Noah se nadmul pýchou. „Ubránil jsem Emily před jedním zlým klukem. Zlobil Emily a já jsem mu to zatrhnul.“

„Vážně? Pověděls to paní učitelce?“

„Ne, udělal něco lepšího.“ Lucie vzhlédla a viděla za Noahem stát jeho učitelku, Jane Winthropovou. Jane položila ruku na Noahovo rameno. „Zaslechla jsem ho, jak říká tomu klukovi, ať nechá Emily být. Pak vzal Emily za ruku a běžel s ní na hřiště a tam se klouzali na klouzačce. Ukázal, že je dobrý kamarád, a taky projevil odvahu. Jsem na něho hrdá.“

Lucie se usmála. Noah celý zrůžověl, jak se tetelil pýchou. Přitiskla si ho k sobě a znovu ho objala. „To jsi provedl dobře. Vážně jsi úžasný.“

„Noahu,“ navrhla učitelka, „co kdyby sis šel dát pana Hamleta do tašky a já si zatím promluvím s maminkou?“

Lucie se za ním chvilku dívala a pak se obrátila k učitelce.

„Tak tedy,“ spustila Jane. „Jak se vám daří?“

„Mně?“

„Ano, vám.“

Lucii ta přímá otázka překvapila. Jane moc dobře neznala, byly spolu ve styku jen proto, že byla Noahovou učitelkou. „Dobře. Proč? Je s Noahem nějaký problém?“

Jane zavřela hlavou. „Ne přímo problém, ale všimla jsem si, že je tišší než obvykle. Říkala jsem si, jestli u vás doma nenastala nějaká změna nebo jestli nemá nějaké starosti?“

Lucie si vybavila posledních pár týdnů. Noah byl trochu umanutější než obvykle, ale Lucie měla pevně nastavená pravidla ohledně toho, co je ochotná mu tolerovat. „Nejsem si ničeho vědoma.“

Jane přikývla. „Aha, tak to bude něčím jiným. Já jsem si to myslela. Probírali jsme tenhle týden rodinu. To mu možná vrtá hlavou, co myslíte?“

Lucii se udělal v krku knedlík. Samozřejmě. Nejradši by se kopl. Neměla pro sebe omluvu. Nenašla si čas, aby si přečetla osnovy pro tohle pololetí.

Jane se dotkla její paže. „Omlouvám se. Z vašeho výrazu soudím, že v tom asi bude ten zádrhel.“

Lucie přikývla. „To asi ano. Jak moc se v těch hodinách věnujete tatínkům?“

„Docela ano. Děti mají namalovat rodinu včetně dalších příbuzných a o každém napsat pár vět. Noah se rozepsal o vás, o babičce a dědečkovi a o tetách, strýcích a taky o bratranci a sestřenici. Pozorovala jsem ho a zdál se mi v pořádku. Namaloval vás všechny opravdu detailně, víc než ostatní děti, a vypadal, že je při kreslení šťastný. Ale začátkem toho-

hle týdne jsem si všimla, že je nějaký zamýšlený. Říkala jsem si, jestli v něm to téma nevyvolalo nějaké emoce.“

Lucie se podívala ke skříňkám, kde si Noah povídal s panem Hamletem. „To určitě. Večer si s ním o tom promluví. Díky, že jste mě na to upozornila.“ Pokusila se usmát. „Připadám si hrozně. Měla jsem si přečíst osnovy, abych s tím počítala.“

Jane zavrtěla hlavou. „Všichni máme moc práce a nestíháme, tak se neobviňujte. Přečtěte si je, až budete mít čas. Kdyby bylo potřeba, tak dejte vědět.“

Lucie přikývla. „Dám. A děkuju. Teď už bychom měli jít. Máme plavání.“ Zavolala na Noaha: „Poběž, musíme vyzvednout Liama a Ruby. Nechceš přece zmeškat potápění.“

Popadla Noaha za ruku, zatímco si cpal pana Hamleta do batohu, a společně spěchali na parkoviště.

Lucie autem vymanévrovala z přeplněného parkoviště akvaparku a byla vděčná za hodinu ticha, která ji teď čekala, než Kate přiveze Noaha domů. Chodil společně se svým bratrancem a sestřenicí na hodiny plavání a střídát se v dopravování dětí na různé kroužky byla rozhodně výhoda, i když to znamenalo, že se musela potkávat se švagrovou. Za deset minut už zatáčela na příjezdovou cestu ke svému domku. Povzdechla si, když se podívala na přerostlý trávník a neudržované záhonky. Musí si udělat čas a posekat zahradu. Třeba by se do toho mohla o víkendu pustit s Noahem. Tohle bývala Mattova starost. Kdyby byl naživu, byla by zahrada vzorně opečovaná a jejich dřevem obložený domek by nejspíš nechal obrůst psím vínem a květinami, aby zakryl jeho stáří a ošklivost. Jenže Matt už nežije.

Lucie vzala z auta Noahův školní batoh, a než vešla letítky dřevěnými dveřmi dovnitř, vyndala poštu ze schránky.

Přešla do kuchyně, odložila Noahův batoh, zapnula varnou konvici a posadila se na stoličku. Probírala se poštou.